

Bioaktuella De feta åren är förbi:

Ni har för mycket pengar!

TEXT OCH FOTO: ANDREAS HOFFSTEN

DET VAR KNÖFULLT på Bio Capitol i Göteborg. Festivalpubliken köade för att se Hans Weingartners nya omtalade film *De feta åren är förbi*. Zoom var där för att göra intervju. Regissören skall just hälsa publiken välkommen då Agneta Green, pressansvarig hos filmens svenska distributör Triangelfilm, viskar i mitt öra: "Han vill hellre prata politik, än det rent cineastiska." Va kull! Tänkte jag, tackade för tipset och stuvade om lite bland mina frågor.

DE FETA ÅREN ÄR FÖRBI handlar om en trio ungdomar som bryter sig in hos de extremt rika, möblerar om i deras villor på ett provocerande men mycket humoristiskt sätt. De lämnar även efter sig ett brev med texten "De feta åren är förbi" alt. "Ni har för mycket pengar", signerat "Uppfostrarna". De stjälar däremot inte så mycket som en knappål.

– Jag är helt mot våld, det är moraliskt förkastligt och slår alltid tillbaka. Nej, jag är inspirerad av den radikala

politiska rörelsen på det tidiga 70-talet, i Tyskland hette den Bewegung 2 juni, där poesi och livsglädje satt i första rummet innan rörelsen utvecklades i en mer hårdför riktning, berättar den 35-åriga Hans Weingartner som själv är utbildad på en MediaArt skola, alltså ingen filmskola. Där kom han i kontakt med andra konstnärliga uttryck såsom happenings, installationer etc. Och filmens maffiga början bär syn för sägen.

– Därtill stärker terrorismen de bestående strukturerna, det är bara att se sig omkring och tänka lite själv.

Det blir ett långt samtal om politik, om tillståndet i världen, om den absurda klyftan mellan rik och fattig; mellan väst och den utsugna tredje världen, om ungdomsrörelser som Attack och Reclaim the City och förstärkt om globalisering. Weingartner igen:

– Visste du att basketspelaren Michael Jordan på ett år får lika mycket pengar från Nike som alla arbetarna som gör skorna i Indonesien tjänar tillsammans, säger Hans Weingartner och slår fast att Nikes framgångar är byggda på slaveri samt att i globaliseringsens spår firar kapitalismen triumfer.

Så helt plötsligt byter han spår och frågar lite vänligt trevande om jag tyckte om humorn i filmen? Absolut, svarade jag, det är ju det som ger filmen mycket dess kraft. Genau! säger Weingartner lättad, och förklarar att utan humor når man inte folks känslor. Humorn rymmer en så fantastisk förmåga att trola bort folks rädsla för makten och överheten.

– Ta bort masken på Darth Vader så är han en blek, småfet typ som ingen behöver vara rädd för, säger Weingartner.

I filmen blir de tre vännerna – en av rollerna spelas av tysk films nya ansikte Daniel Bruhl från *Goodbye Lenin* – över-

raskade under ett "inbrott" och tvingas föra bort direktören Hardenberg till en ensligt belägen stuga uppe i bergen. Det visar sig att Hardenberg var med i radikala kretsar som ung och rentav kände ikonerna Rudi Dutschke.

Jule, flickan i gänget, frågar hur det kunde bli så att han tappat sin ungdoms värderingar och människosyn. Hardenberg svarar: Det går så omärkligt steg för steg, en dag är du där bara. Livet rinner på så fort.

Här och i den följande diskussionen ligger mycket av filmens intresse, om varför det blir som det blir, om kapitalismens förföriska styrka och vad man kan göra för att förändra sakernas tillstånd – om det nu är det man vill.

Själv är Weingartner en kollektivist som tror på gemenskap ingjutet i människan och att det var därför Cro Magnon vann över Neanderthalsmänniskan, med andra ord; att samarbetsmänniskan vann över individualisten, den ensamme jägaren.

På den lite obligatoriska sista frågan om vilka hans filmiska idoler är blev svaret inte helt oväntat Michael Moore – bäst är *Roger & Me*, tycker han – samt det mesta av Ken Loach.

Sämlre inspirationskällor kan man ju ha.

Se filmhandledning i nästa nr av Zoom.